

El Congost

Redacció i Administració
Passeig Oliveres, núm. 2

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL
ANY 4 — La Garriga, 10 de maig 1936 — Núm. 78

Subscripció: Un any, 6 ptes.
Número solt, 20 CENTIMS

Fets de la Quinzena

L'ofici dels garriguencs — El passat diumenge, dia 26 d'abril, es celebrà a Puig-Graciós, l'ofici dels garriguencs. El temps, com volent acompanyar aquesta festa tan típica, fou esplèndid. Així, doncs, no és d'estranyar que hi hagués una gran gentada que anà a visitar i a pregar a la volguda Verge, que s'hostatja en la humil ermita d'aquella muntanya. L'ofici fou cantat pels joves de la F. J. C. local.

Festa del Treball — Degut a celebrar-se la Festa del Treball, foren tancats els tallers, fàbriques, etc., de la nostra població, així com també els espectacles públics. No cal dir que l'afluència de forasters, del dia 1 de maig, fou enorme. Des de les primeres hores de la matinada, les colles d'excursionistes que passaven per anar a diversos llocs, foren contínues i molt nombroses. *La tranquilidad fué absoluta durante todo el día.*

Els qui ens deixen — El nostre benvolgut Sr. Vicari Mn. Emili Calpe, qui ensems també era el nostre amic i company, havent complert ja la seva missió en el nostre poble, ha estat destinat de Vicari a Terrassa. EL CONGOST, el felicita per la millora que això representa, i li prega que es recordi en les seves devocions, dels amics de La Garriga.

Nou Sr. Vicari — Per tal de suplir el càrrec que fins avui havia exercit Mossèn Emili Calpe, ha estat nomenat Vicari d'aquesta població, Mossèn Josep Bachs. La nostra salutació i que la seva estada entre nosaltres, li sigui ben plaenta.

Mes de Maria — Ja ha arribat el mes de les flors, el mes dedicat a Maria. Com cada any, els garriguencs homenatgen a la Verge, amb les funcions religioses de la vetlla. Són bastant concorregudes. En algunes d'elles, ha parlat el conegut Pare Puigdessens.

No pas per ara — Pel mes de maig, cada dia un raig. Mot molt emprat en nostra terra catalana. Però, si no canvia el temps... potser no serà veritat. Hi han hagut molts dies d'aquesta quinzena, que el sol ha picat de valent i aquest raig que té la significació de pluja, s'ha convertit en un raig de sol.

Escola de redacció — El proper diumenge, dia 17, hi haurà la reunió quinzenal de l'escola de redacció de la F. J. C. local. Es prega l'assistència a tots els simpatitzants.

Romeria al Santuari de Núria — La Parròquia, organitza per als dies 21 i 22 del vinent mes de juny, una romeria a Núria. Oportunament, es donaran els demés detalls.

J. C. F. — Seguint el costum dels demés anys, el dia de la Verge de Montserrat, les nòies de la Joven-tut Catòlica Femenina, celebraren la festa amb molt d'entusiasme. Al matí, es celebrà Missa de Comunió General, amb assistència de la majoria de les sòcies i aspirants, i al vespre, la funció en honor a la Verge, fent la visita i cantant-se finalment el Virolai, havent-hi, com al matí, gran concurrència.

Moviment demogràfic del passat abril

NAIXEMENTS — Dia 4: Joaquim Nofre Marata, fill de Toribi i Josepa. Dia 5: Salvador Barceló Gaja, fill de Isidre i Rita; Josep Prats Hontrubia, fill d'Antoni i Araceli. Dia 20: Ramon Folcrà Marata, fill de Jaume i Consol.

MATRIMONIS — Dia 13: Jaume Aspa Crusellas amb Concepció Alabau Llimargas; Pere Matamoros Betored amb Anna Viñas Barnadas; Julià Julià Arman amb Maria Noguera Sanmartí. Dia 28: Salvador Borrell Marmiñà amb Maria Marata Blanchart. Dia 30: Josep Vila Mas amb Remei Capa Subirà.

El Congost

L'esdevenidor social de Catalunya

Un dels problemes més vius en l'actualitat arreu del món, és la qüestió social, i conseqüentment l'exposició de la solució que cal donar-li. Vegeu les suggerències que escrigué sobre aquesta última qüestió el sociòleg Pare Basili de Rubí, damunt les pàgines del rotatiu «El Matí».

«En l'Assemblea de diumenge passat la F. J. C. de Catalunya, i en la seva sessió de la tarda, es parlà principalment dels problemes que plantegen les subfederacions. Entre altres coses, totes d'interès, es presentà novament a discussió la ja vetusta distinció entre l'Acció Catòlica i l'Acció Social. Fou Pius X qui digué que «l'objecte principal de l'Acció Catòlica era la solució pràctica del problema social» («El fermo proposito»), i Pius XI que «el que es proposava era la restauració de l'ordre social de conformitat amb els principis del sant Evangeli», i que «considerava absolutament condemnable la deixadesa d'aquells catòlics que negligeixen d'eliminar o transformar aquelles condicions de coses que exasperen les passions dels pobles i preparen el camí a la subversió i ruïna de la societat» («Quadragesimo anno»).

La F. J. C. de Catalunya és «a natura» un moviment especialitzat d'Acció Catòlica, i, com a tal, ordenat a la restauració pràctica de l'ordre social. Els seus fundadors, en sembrar a Catalunya aquest moviment de joventut, intentaren adoptar uns mètodes d'acció catòlica especialitzada, com ho són els que informen el moviment Jocista belga. ¿Què té de particular que, especialitzat el moviment Fejocista en els seus gèrmens, ara no pugui donar «a natura» altres fruits que els que espontàniament deriven de tal especialització?

Si plantem un ametller, no intentem que doni peres. Si sembrem un moviment de joventut saturat d'especialització, no vulgueu aminorar el fruit que per naturalesa li correspon.

Diumenge, la F. J. C. no féu més, al nostre entendre, que situar-se en el seu lloc, que és: Esser els precursors d'un moviment especialitzat a Catalunya. Les valles, una mica d'artifici, que contenen les Subfederacions, han estat definitivament desbordades, i avui aquestes Subfederacions van a banderes desplegades vers la missió que per natura se'ls havia encomanat: la conquesta per al Crist del seu estament i de la seva classe.

Aquest fet portarà indiscutiblement repercussions immediates en l'esdevenidor social de Catalunya. Es evident que, bon punt l'esperit cristià s'apoderi de tots i cada un dels estaments de la nostra joventut, bon punt l'esperit de l'Evangeli hagi penetrat, per l'acció catòlica especialitzada, els sediments diversos de totes les capes socials, la pau, el benestar i la concòrdia, la coordinació i engranatge de tots els ordres socials, serà cosa de moments, i, quasi per generació espontània, es presentarà el més gran benes-

tar material i espiritual per a la nostra terra catalana.

Feia temps que esperàvem que la F. J. C. es llancés d'una manera definitiva a la conquesta per al Crist de tots i cada un dels estaments dels joves de la nostra terra. Quan la lluita de classes, i la seva materialització, està fent estralls en la societat dels joves; «quan es pren la Creu del Redemptor, signe d'humilitat i de pobresa, iniquament, com a signe del modern imperialisme, com si la religió fos una aliada d'aquestes forces tenebroses que tants de mals estan produint entre els homes» (Pius XI)), són les organitzacions catòliques de joventut especialitzades les que han de gravar novament la Creu en el cor i en els ànims de tots els estaments dels joves perquè regni novament victoriosa i triomfant, i no sigui per cap d'ells, viltitud i preterida.

Altrament, el món camina a grans gambades vers el Corporativisme. Aquesta nova organització de la societat, que és considerada pels Pontífexs com a més natural i definitiva, no podrà imposar-se en un sentit cristià si les organitzacions de joventuts no es presenten també d'una manera similar estructurades. Si l'ànima cristiana no s'ha possessionat prèviament dels estaments, si no l'ha penetrada per l'Acció Catòlica especialitzada, endebades esperarem aquest ressorgir espiritual i social dels pobles, aquest ordre nou: la sàvia ordenació de les noves corporacions. Del corporativisme, més que de cap altre moviment popular, pot dir-se: O serà cristià, o no serà!, car la concòrdia dels estaments, i la vida de les corporacions mateixes, no serà factible si no és esdevenint netament cristians els elements que les han d'integrar.

Aquesta és l'obra de gegants que s'espera del nou pla estamental de la F. J. C. de C. Certament que per a arribar hi caldrà superar-se a si mateixa i acceptar àdhuc els més durs sacrificis. Es parlarà de sacrificar, en bé del nou pla de les Subfederacions, una de les seves més importants publicacions periòdiques La F. J. C. de Catalunya no té ni pot el «fetixisme» de les obres, ni la idolatria de les institucions. Les obres al servei de l'ideal, i no l'ideal al servei de les obres. «No és l'home per al dissabte — digué el Crist — sinó el dissabte per a l'home», i aquesta és l'hora que totes les publicacions i activitats de la F. J. C. es posin al servei del gran ideal de la conquesta per al Crist de tots els estaments dels joves.

Aquesta nova empenta cap a l'estructuració de les Subfederacions col·laborarà en definitiva a un major vitalisme de la Federació sencera; però, el que és més, i per a tots del major interès, és que aquesta labor d'especialització contribuirà a provocar d'una manera definitiva i pròxima, des del punt de vista social, l'adveniment d'un ordre nou més cristià, i com a tal, més conforme a les normes de caritat i de justícia».

Calçats J. GUARDIS

LA GARRIGA

Proveu l'exquisit i deliciós

FLAM CALLIS

FARMACIA
PERFUMERIA

TORRENT

CALABRIA, 4 — Telèfon, 88

FABRICA DE GASOSES I SIFONS

EDUARD PUJOL

LA GARRIGA

Carnisseria de Juli Planas

Qualitat superior en xai i vedella

Narcís Dalmau

Transports amb automòbil

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 — Telèfon, 72 — LA GARRIGA

FARMACIA I PERFUMERIA

R. FERRANDIS

Telèfon, 83 — LA GARRIGA

Productes fotogràfics
Laboratori d'anàlisi

Balneari Blancafort

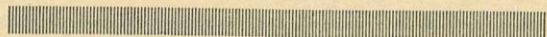
La Garriga

Aigües termals radiactives - Reuma - Artritis - Hipertensió arterial
Enfermetats de la pell - Esgotats del sistema nerviós per «surmenage»
Fadiga intel·lectual - Convalescències - Post-operacions - etc. etc.

Especialitat en la taula de règim, en la qual es
segueix amb tota cura les prescripcions facultatives

Confort modern, cuina excel·lent, cura de repòs, aire sec, clima ideal

Decoració sobre cristall / Gravats-rètol
Vidrieres artístiques / Cristalls i vidres

Germans Dachs

OFICINES I TALLERS:

Mata, 10 / Telèfon, 23.858
BARCELONA

Ll. Fortuny Fauria

Sastre

**Trajos estan extra a mida
120 ptes.**

Banys, núm. 7 — Telèfon, 9
LA GARRIGA

PLANXES ACANALADES per a cobertes
DIPOSITS per a líquids, de totes cabudes
TUBERIES per a conducció, baixants i desaigües
PLANXES LLISES per arrimadors i cel-rasos
CANALS — CUBELLS — XEMENEIES — SAFAREIGS
«ORNALIT», plaques decorades per façanes

Representació i dipòsit
per a la venda:

JOSEP RUAIX

Carrer dels Banys, 73 - La Garriga

LLUM DEL MON I SAL DE LA TERRA ⁽¹⁾

A Toledo s'ha celebrat una assemblea. L'han anomenada «Setmana pro Seminari». Exit esclatant, memòries reeixides i orientacions noves. El comentari, doncs, s'imposa.

Moltes coses ens neguitegen, amic que em llegeixes. Conflictes internacionals, lluites socials i partidismes polítics. A ben segur que una i altra volta hauràs regirat la teva pensa, seriosament, — no al redós de taula de cafè —, cercant una solució a problemes tan transcendents. Quina és la causa d'aquests flagells que fan del món un malalt de pròndic reservat? I si l'examen ha estat recte i serè, els diagnòstics d'aquesta malaltia que pateix el món vell i xaruc, han coincidit en un punt: crisi d'espiritualitat. I dic crisi d'espiritualitat, perquè la pau que maldem per trobar, la justícia social i la honorabilitat dels homes polítics, són flors o exquisideses de l'esperit. Quedem, doncs, que el món pateix aquesta crisi.

Hi ha un axioma llatí que diu: Causa causae est causa causati. Que en català vol dir: cercar la causa d'aquesta deficiència de l'esperit, i retrobar així el bàlsam guaridor de les xacres individuals i socials que ens neguitegen. O més clar: Quina és la solució a aquesta crisi d'espiritualitat?

Aquesta solució l'han cercada durant vuit dies, homes de bona voluntat, aplegats a Toledo en la setmana «Pro Seminari». I l'han trobada? Sí, l'han trobada. On? En els Seminaris. Per a solucionar semblants crisis no valen ni habilitats de caps de govern, ni diplomàcies de Societats de Nacions.

I, bé, amic, saps el que és un Seminari? Per què serveix? Què s'hi fa?

Seminari és sement i llavor. Llavor curosament seleccionada per Déu mateix. Allí hi trobaràs una joventut forta, decidida, sacrificada, què amb l'oració i l'estudi teixeix aquella xarxa de qualitats necessàries per servir el món de la corrupció, sense que el seu alè embafi i corrompeixi. Sal de la terra tanmateix. Sal que conserva i dona gust al paladar. Sal del Sacerdoci que conserva de la corrupció i fa que el món sigui menys desplaent al paladar de Déu. Al Seminari hi trobaràs aquella joventut amb la il·lusió del dia lluminós que s'atança, on seran realitats els somnis de la infantesa. Il·lusions, que, ai las, manies vegades s'esfumen com la boira. Saps per què? Trobaràs pares catòlics que diuen: No penso estalviar res en la carrera que el meu fill escolléixi, mentre no sigui la sacerdotal, perquè ella representa un doble sacrifici.

Veus ací la gran excepció: el sacerdoti. I són molts, amic, molts els caps de família, catòlics convençuts, que resisteixen a la vocació de llurs fills, perquè creuen en consciència, que ja és prou el sacrifici dels sis rals trimestrals pel culte i clerecia. En el fons, res més que mesquins interessos i ignorància plena de l'excel·lència i dignitat sacerdotal. Quina vida la del sacerdot! — diuen —, quin pervenir més fosc! quants

desprecis!; quantes ingratituds! El preferim metge, advocat, enginyer, qualsevol cosa abans que sacerdot!! Així es col·loquen i es desfullen una darrera l'altra centenars de vocacions que nien en el cor de l'adolescent, qui viu plenament l'ideal i no en sap d'egoïsmes. Aquests pares i mares, que es diuen catòlics, aquests són, amic, els primers enemics del Seminari.

Una confidència: coneixes gaires fills de famílies benestants que responguin a la vocació sacerdotal? N'hi ha, sens dubte. Però l'experiència dona que aquestes floreixen més en les famílies obreres i menestrals, avesades al sacrifici. Magnífic argument contra els enemics del sacerdoti catòlic! Uns i altres no poden capir la vida sacrificada del sacerdot. El fill del petit propietari, el fill de l'obrer, en saben més de sacrificis i ells responen amb entusiasme a la veu de Déu que els crida.

Però el sacrifici d'aquests a vegades no té ares on oferir se. Vull dir que les parets del Seminari s'esmicolen de velles i l'administrador no dorm cada vegada que rep una lletra. Així moren les vocacions, adés per l'oposició dels pares, adés per la manca de recursos.

Ambdós problemes, el de les vocacions i l'econòmic, han estat el tema de la magna Setmana de Toledo. Crisi aguda la dels Seminaris econòmicament. Quan el món, sense llum, sense sacerdoti, vagi a palpentes enmig de la foscor del materialisme, veurà aleshores que no eren molt vuit rals diaris pel sosteniment d'un cos jove dedicat intensament a l'estudi amb la única finalitat d'ésser l'endemà el servent fidel de tots. Però, crisi més crònica la de les vocacions sacerdotals. Ai del poble que resti un any tan sols sense sacerdot! I si el remei no arriba, l'amenaça serà una realitat colpadora. La dignitat i excel·lència sacerdotals es desconeixen pràcticament. Les tamborinades polítiques i revolucionàries han esborrat de la pensa de molts catòlics la noció del sacerdot i del Seminari. Les mares no somnien en primeres misses, i tots ignoren on es troba el Seminari i perquè serveix el sacerdoti. Per què serveix? Pregunta-ho, amic, als pobres, als malalts, als infants, als que agonitzen, ells et diran que és la sal que dona gust als sofriments insípidos i la llum que il·lumina la foscor de l'ànima. Sal de la terra i llum del món!

ERNEST ROS

(1) Aquest article l'escrigué son autor, arran de la «Setmana pro Seminari», que tingué lloc a Toledo, en el novembre darrer, i fou publicat en el setmanari «Acció» de Vilafranca del Penadès. Avui, amb motiu de la recent encíclica de Pius XI.è sobre el Sacerdoti, i la més recent, encara, pastoral del nostre prelat barceloní, sobre vocacions sacerdotals, el creiem d'actualitat per als lectors d'EL CONGOST.

PAGINA FEJOCISTA

Després de l'Assemblea

Altra jornada memorable en els annals de la F. J. C. de C. Reunits per l'Assemblea, hi havia diumenge passat, a Barcelona, els representants de la majoria dels grups que hi han escampats pels pobles de Catalunya, cèl·lules vivents del nostre moviment.

I no tant sols memorable per la concurrència nombrosa, no tant sols memorable per l'entusiasme que traspuava de tots els assistents, no per la mostra de disciplina i organització donades, ans bé sí, encara que tot això enclogui tot plegat un volum considerable, perquè s'ha demostrat el grau de maduresa en què entra la nostra organització, perquè dintre la Federació de Joves Cristians de Catalunya, s'ha marcat des d'ara una fita en el camí dreturer per on s'ha d'arribar pas a pas, a la consecució de l'ideal per al qual existeix i lluita.

Si donem una ullada als actes celebrats, des de la Missa Dialogada, amb la comunió impressionant dels quatre cents fejocistes assistents, fins al parlament de comiat pel Dr. Bonet, Consiliari General, passant pel de salutació del president federal, l'aprovació de la Memòria i l'estat de comptes, l'elecció del nou consell, la discussió de les propostes presentades i, principalment, la de major envergadura sobre la nova estructuració de les Sub federacions, portat tot en un to de ponderació, i de profund estudi de la matèria, per part dels que hi intervenien, demostra tot això abastament, que ço dit abans no era pas una afirmació gratuïta, sinó un reflexe fidel de la veritat.

Els fruits de l'Assemblea no tardaran a palpar-se. El nou Consell Federal té en cartera un seguit de projectes, prova del rendiment de la diada; els grups n'han sortit amb un entusiasme nou i, si es vol, amb un nou alè de vida. La F. J. C. s'aixeca damunt una sòlida base d'unitat de compenetració de tots els fejocistes, formant, com deia el president general, «un esperit i un sentit nou que és l'ideal nostre que ha penetrat fins al cor de les masses populars».

Sols amb el sacrifici de cada dia, de cada mo-

ment, sacrifici en les afeccions i en les coses que ens siguin més cares, negant-nos a nosaltres mateixos, prenent la creu del Crist, encara que sigui feixuga, podrem arribar a la consecució de l'ideal de recristianització de Catalunya, i cristallitzaran en fets els acords de l'Assemblea.

R. AGUIRRE

CANT D'AMOR

D'un ametller florit
en mig de la brancada,
un ocelló eixerit
refila una tonada.

Refila dolçament
un cant ple d'harmonia,
un cant, que sols entén
una ocelleta pia.

Ocella ben gentil
que l'ametller convida,
i més aquell refil
que li ha robat la vida.

I en mig de l'alba flor
que li serveix d'alcoba,
el diminut cantor
el goig de l'amor prova.

+ M.ª TERESA DE VILARRUBIA

NOTES HISTORIQUES

Vida parroquial durant l'any 1699

PER JOSEP MAURI

x i

A 14 DE SETEMBRE

51 — La Exaltacio de Sta. Creu un cantar per los confreres de la minerva, y benefactors de la Administracio del St. Christo tot com en lo nº 36.

A 21 DE SETEMBRE

52 — St. Mateu Apostol, y Evangelista se canta lo offici a missa matinal com lo dia de St. Matias nº 7 (1).

A 29 DE SETEMBRE

53 — La dedicacio de St. Miquel Archangel se canta la missa matinal com en lo nº antecedent.

AL PRIMER DIUMENJA DE OCTUBRE

54 — Nra. Sra. del Roser antes de missa matinal se fa la professo com en los primers diumenjas de mes nº 80 — La missa se canta al altar del Roser (2) per sos confreres com en la nº 22 — est dia solan predicar los pares de St. Francesc del convent del Ramei de Vich.

A 4 D OCTUBRE

55 — St. Francesch confessor una missa per los conjuges Francesc y Maria Oliveras y Gorchs com en lo nº 6. Altre en la capella de Nra. Sra. dels quinze misteris es cerca Blancafort (3) per Francesch Pi de charitat 8 sous.

A 28 D OCTUBRE

56 — St. Simon y Judas Apostols se canta la missa matinal com se ha dit en lo nº 7.

A 29 D OCTUBRE

57 — St. Narcis Bisbe y Martir se canta la missa matinal com se ha dit en lo nº antecedent.

AL PRIMER DE NOVEMBRE

58 — La festa de Tots los Sancts se canta la missa major com en lo dia de la circumcisió nº 1.

59 — A la tarda vespres se cantan, en las quals lo capitulo se canta devant del Altar major, y lo que fa la Doma tambe hi entona la antiphona del Magnificat, y mentres se canta lo magnificat se encensa lo altar major, lo Altar del St. Christo, y lo Altar del Roser, despres devant lo Altar Major se cantan las oracions conveniens com en lo diceari.

60 — Despres del *Benedicamus Domino* de vespres se cantan las vespres de morts lo que fa la Doma devant lo altar major entona la antiphona del magnificat y canta la oracio tot com en lo Breviari Roma.

61 — Despres se fa Professo cantant absoltas la Primera devant lo altar major ab la oracio *fidelium*, la segona el vas dels Rectors ab la oracio *Deus qui inter Apostolicos etc*, la tercera al fossar (4), la quarta devant la mongia (5), la quinta detras lo altar de St. Marti, la sisena detras lo altar del St. Christo, y la Satena, y ultima quan se torna al fossar, las oracions se han de dir en estas absoltas se troban en lo ordinari Soto major fol 285.

(1) En totes les festes de Sants màrtirs, es feia l'ofertori amb un reliquiari de plata, avui desaparegut. En canvi, la parròquia posseeix una relíquia de Santa Filomena, guardada en un senzill reliquiari de fusta; l'autèntica, porta la data del 13 de març de 1843; una altra de Sant Lluís Gonçaga, amb autèntica de 26 de juliol de 1867 en un reliquiari de llautó; en una artística custòdia probablement del segle XVII es guarden trossos d'ossos que s'ignora a quin sant pertanyen; en canvi s'ha perdut el reliquiari que contenia una relíquia de Santa Liberata, segons l'autèntica que es conserva i que porta la data de 31 de març de 1779.

(2) La mesa de l'altar del Roser de La Doma, era una gran llosa de pedra, al damunt de la qual reposa el retaule barroc. Al centre del retaule, hi ha una imatge de la Verge del Roser (que llueix unes pobres joies), a la seva dreta, hi ha altra imatge de Sant Antoni Abad, i a l'esquerra, una escultura representant una Santa. A més té unes pintures representant: Sant Eloi, Santa Bàrbara, els Do'ors de Maria, Sants Cosme i Damià, l'Anunciació i la Crucifixió. En la clau de volta de la capella, hi ha esculpit en relleu, una imatge de Sant Antoni Abad.

(3) La Capella de Blancafort del Molí existeix encara avui dia, però ha desaparegut completament la denominació de Nostra Senyora dels Quinze Misteris. Al retaule hi ha pintada la Verge del Roser i al volt dels quinze misteris del Rosari; porta la data del 1700. En canvi, damunt d'una finestreta de la banda de migdia, hi ha la següent inscripció: «1645 Pau Joan Blancafort». A la porta d'entrada hi ha la data de 1674. Fins fa pocs anys, s'hi anava en processó de rogatives, el dilluns abans de l'Ascensió. Avui dia, només s'hi celebra la missa corresponent.

(4) El fossar o cementiri parroquial, devia estar situat en la placeta que hi ha al davant del portal de l'Església de La Doma.

(5) La Mongia és una habitació emplaçada damunt mateix de la sacristia, i sense cap comunicació directa amb la rectoria de La Doma, car, per pujar-hi, cal utilitzar la mateixa escala de cargol que condueix al campanar i comença arran mateix de la trona de l'Església. La Mongia, està en canvi, en comunicació directa amb les gorfes de l'Església. Per totes aquestes coses constitueix una espaiosa estada, independent de la Rectoria. Segurament que allí vivien els beneficiats d'una institució que visqué durant alguns segles en la nostra parròquia.

No consta res sobre la institució canònica d'aquest benefici, però en el primer Registre de les Collacions de la Seu de Barcelona, sots el títol de: «Ofici de la Mongia de Sant Esteve de La Garriga», en parlar de la collació de Guillem de Ribera, (desembre de 1313) es llegia — tradueixo al català — «*El Benefici Mongia, en l'església de Sant Esteve de La Garriga, de la Diòcesi de Barcelona, i altar de Santa Maria, construït en la mateixa església, vacant per mort de Ramon de Prat, per presentació dels parroquians de la mateixa església, per consell d'Arnau d'Angel domer major de la mateixa església, d'acord amb el document de la institució del mateix benefici, te'l conferim a tu...*» Mort aquest Guillem de Ribera, pel maig de 1319, fou nomenat Albert de Prat, i també aleshores consten les mateixes advertències.

En 3 de juliol de 1367, per mort de Pere Tesquer, es va nomenar a n'Arnau Casadesús. En 15 de setembre de 1380, fou resolta una qüestió existent entre en Bernat Codina, Rector, i en Bernat Solà, monger, per

raó del benefici de la Mongia, perquè aquest Bernat Solà, amb la corresponent llicència, servia un altre Benefici i no podia servir el de la Mongia; aleshores fou convingut davant del Vicari General que el dit Rector fes els serveis de la Mongia fins a la festa de Sant Joan, del mes de juny, pròxim vinent, i que pel seu treball, obtingués 100 sous dels drets de la Mongia, i a més pogués recollir altres quantitats.

Un altre nomenament fou fet el dia 12 de setembre de 1500 (després de molt temps d'estar vacant), en favor de Guillem de Bernia. Un altre, en 27 d'agost de 1501, després de la mort de l'esmentat Guillem, a favor de Joan Riera; en el nomenament del qual es diu que era parent dels fundadors del Benefici de la Mongia; la qual cosa segurament és una equivocació si es té en compte el que s'ha dit en el primer dels nomenaments. Per renúncia de Joan Riera fou nomenat en 2 d'agost de 1503, en Pere Valençí Toxoneras.

Després de molt temps d'estar vacant (altra vegada), en Miquel Soliva obtingué el nomenament corresponent en 17 de febrer de 1603, a nom de Benefici de la Mongia de Sant Esteve; el qual permutà el seu benefici amb el clergue Miquel Boygues, el dia 31 d'agost de 1607, però sense el consentiment dels Patrons del Benefici, per la qual cosa aquesta permuta no tingué efecte, fins que havent renunciat l'Ofici el dit Miquel Soliva, fou nomenat en Damià Casanoves en 20 d'octubre de 1629. En morir aquest els jurats de La Garriga, per dret de Patronat, presentaren i obtingueren que fos nomenat per a aquest benefici, el prevere Pere Roig, que aleshores era domer menor. I en morir aquest els mateixos jurats, juntament amb els Cònsols, Batlle i Obrers de la Parròquia presentaren (i fou nomenat en 21 de març 1644) al Reverend Bartomeu Roger, i en morir ell el succeí el prevere de Barcelona, Jaume Blancafort (10 de gener 1653).

Posteriorment, ja no consta cap altra collació de la Mongia, i cal notar que en cap visita, antiga o moderna, es feia esment de tal benefici; per això es presumí extingit o perdut. No obstant en 22 de juny de 1678 es comença un procés entre Jaume Serra prevere, i Antoni Joan Blancafort clergue, que a ell fa referència, però no consta que es dictés sentència. (Aquests apunts són extrets de l'«*Speculum Officialatus*» de l'Arxiu de la Catedral de Barcelona).

HUMORISME

—Aquesta casa produeix cinc centes pts. al mes.

—Escolti: çon és el corral pel ruc que paga aquest lloguer?

EN UNA BARBERIA

—Li està bé així el cabell?

—No: el vo'dria més llarg.

Lletra electoral

Estimat amic: Vaig escriure aquesta lletra uns dies abans de les eleccions perquè la rebessis ara, molt després de les eleccions. Així ni he volgut influir ni ésser influït pel resultat. Encarat a aquestes quartilles exigents, amb por de profanar-ne la blancor, m'atreveixo a escriure: «*Em sembla*».

Doncs em sembla—anant al què em demanaves—que la lluita electoral està plantejada en uns termes tan simplistes que tots hi anem com aquell que juga a lladres i civils. Ja estem d'acord que les paraules «*dreta*» i «*esquerra*» són de les que han fet més mal a la gent que creu en les paraules i se'n fia. Lliguem idees temporals i posicions discutibles amb coses eternes i indiscutibles i fa semblar solidàries coses que només coexisteixen. Qualsevol diria contemplant el panorama electoral, que es tracta d'una simple i crua lluita de classes en la qual uns defensen i els altres ataquen. No és així, però ja és un mal que ho sembli una mica. La culpa la en té aquest règim electoral tan olla que devia empescar-se algun liberal romàntic i perversament vuitcentista, un dia que estava de bona lluna. (Dit sigui de pas: si encara es viu, caldria fer-lo passejar amb la Llei penjada a l'esquena per tots els col·legis electorals de la República, perquè se'n donés força vergonya i no hi tornés mai més). Però admetent el fet com una coacció de la realitat, vindria bé, tanmateix, que del front, diguem-ne d'ordre, en sorgís una veu atrevida i sincera explicant tot el sentit que té la paraula *ordre* per a una colla d'electors. Ens hauria agradat en algun polític cristià-social una insistència més martellejant sobre les tres o quatre idees-forces de l'*ordre nou* que les joventuts cristianes tenim la consigna de construir. Perquè és evident que l'alternativa *dretes-esquerreres* no equival encara, gràcies a Déu, al conflicte *obrerisme-capitalisme*. Si fos així, les eleccions no dirien res a cap cristià mitjanament sensible. Però precisament perquè no és així i el règim electoral vol fer-ho veure, caldria que aquella consigna d'algun cartell «*Ni capitalismo egoista, ni marxismo destructor*» fos repetida com la cançó de l'enfadós a dreta i esquerra, perquè tothom sabés de què va i no tingués pretext per fer barreges mal intencionades. Tothom veu que en votar per les dretes, votem per la nostra fe, però no pas per les idees de tots els senyors de la candidatura. És un sacrifici personal que el nostre deure ens exigeix i l'oferim de bon grat a Jesucrist, no et sembla? Però nosaltres som del front de l'*ordre cristià* i tenim més dret que en Ferran de los Rios a subscriure plenament la «*Quadragesimo anno*». Fa pena i malícia que les esquerres retreguin el cristianisme social contra les dretes. Està clar que la saben

molt llarga i deuen riure per sota el nas, però jo esperava que la dignitat dels catòlics s'hagués sentit ferida i que tothom hagués aixecat el crit al cel. Almenys nosaltres hem d'acusar el sentit del nostre sufragi: Votem pel món cristià que ha de néixer tard o d'hora. Votem a Crist.

Un altre dia que em vagui et diré quatre coses dels cartells llampanants i de la *mística* que els anima. Avui els moviments sense mística fracassen. Però per ara, el millor que podem fer — segons l'autèntic sentit de la paraula «*mística*»,—és pregar, pregar i preparar-nos per *refer el món* amb una tècnica més silenciosa i efectiva que tota la campanya electoral.

Teu en Crist

PERE

11—2—36

Visió...?

Infantesa... goig... alegria... satisfacció... Somnis de fades i follets d'ulls blaus i barbes blanques... Joguines eternes d'un viure clar... sens núvols ni temences... Carícies... moxaines... petons... Soldats que passen arrengrerats amb llurs vestits de coloraines... rondalles d'hivern que parlen d'uns reis... i d'unes pastorettes... Inquietud... fe... sinceritat... cascades ingènues d'un riure falaguer que s'endinsa en un horitzó feliç... sens límits... sens minva... Esperança d'un demà proper, per ser més gran... més home... L'hora-verge d'una flor que s'obre a un món molt trist... molt negre.

Es la joventut que ve... la il·lusió que comença...!!!

Joventut... foc... il·lusió... ideals sublims que apropen a les altures... resolucions genials que apresten a tota lluita... Energia... entusiasme... decisió... És l'hora-llum de la vida... la gaubança... l'hora-triòmf que li somriu i l'afalaga...!!! El món... és seu... tot seu...; empès pel foc sagrat d'una passió que el turmenta, encara vol més... molt més del que ja té sota ses plantes... És jove valent... emprenedor... vol subjugar dessoia seu a tots els astres...

Ideals... foc... passió... És la joventut que passa...!!!

Vellesa... calma... repòs... reflexió... l'hora-seny de la vida que fa pensar totes les coses... realitats vivents que punyen i turmenten... Ideals desfets... esfullats... caiguts segurament per terra... Esdevenidor fred... de neu... sols escalfat pel goig d'uns infants que rodegen i escolten l'avi... Solitud amarga que recorda temps passats que ja no tornen... llavors...!!!

El dia és llarg... feixuc... la nit... no acaba... tot pesa i tot fa nosa... es veu vençut sens saber com... i tem... i sofreix... i plora...

Esperances fallides... goigs marçits... i il·lusió esfumada... És la joventut que acaba...!!!

M. A.

SINDICAT AGRICOLA

CEREALS
ADOBS

MOLI ELECTRIC

ADOBS DE BARRAU Y C.^{ia}

REPRESENTANT

X. Albó i Molins

PATATES - CEREALS - DESPULLES

BARCELONA: Via Laietana, 48 - 5. nt 2.^a
Llotja: Taula núm. 83 - Telèfon, 21566

VIC: Telèfon, 56

LA CATALANA

Assegurances contra incendis i explosions de totes menes

Contra la pèrdua de Lloguers, Riscs Locatlu, de Recursos i de Paralització de treball a causa d'incendi

Fundada l'any 1865

Inscrita en el Ministeri de Treball i Previsió

Domiciliada a BARCELONA: Passeig de Gràcia, 2

Capital suscrit: Ptes. 5.000.000 — Capital desemborsat: Ptes. 2.000.000

Reserva Estatutària: Ptes. 1.000.000

LA PREVISION NACIONAL

Assegurances contra el Robatori, Atracament, Infidelitat
de Dependents, Vidres i Cristalls

Representant a La Garriga: JOSEP CORRONS DALMAU - Calabria, 15

Francesc Siper

DENTISTA

LA GARRIGA

Torre Galvey - Telèfon, 101

VISITA:
dimarts i divendres, de 4 a 7

BARCELONA

Fontanella, 6, 1.er - Tel. 21740

VISITA:
dilluns, dimecres, dijous i dissabtes

sabons
Barange

GARRIGUENCs !!

Protegiu

EL CONGOST

amb

la vostra

subscripció

